



Guy de Maupassant

**LEIKKIÄ
LEMPI
JA
KUOLEMAN
VARJO**

KIRJA-KÖNNI

Guy de Maupassant

LEIKKIVÄ LEMPI
JA
KUOLEMAN VARJO

Valikoima mestarinoilleja

Parannettu painos



HELSINKI

Helsinki 1945 Motivörlpaine Oy

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-265-7

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

LEIKKIVA LEMPI JA KUOLEMAN VARJO

MARROCA

Pyysit, ystäväni, kirjoittamaan täältä Afrikasta, minne olen niin kauan kaivannut. Kirjoittamaan vaikutelmistani, seikkailuistani ja varsinkin lemmenseikkailuista. Nauroit jo ennakkolta "mustille suhteilleni" ja olit jo näkevinäsi minun palaavan täältä seurassani kookas ebenholzinvärinen nainen, jolla on päässään keltainen turbaani ja joka astelee huojuen räikeänvärisissä vaatteissa.

Mustaveristenkin vuoro tulee kyllä, sillä olen nähnyt useita sellaisia, jotka ovat herättäneet minussa halua kastaa itseni siihen musteeseen, nyt aluksi kuitenkin osui tielleni jotain parempaa ja hyvin erikoista.

Kirjoitit minulle viime kirjeessäsi: jos tiedän miten jossa-kin maassa rakastetaan, tunnen sen maan niin hyvin, että voisin sen kuvailla, niinkuin olisin sen tarkalleen nähnyt. Tiedä siis, että täällä rakastetaan raivokkaasti. Tänne tultuaan tuntee kuin eräänlaista vapauttavaa kiihkoa, humojen äkillistä jännitystä ja nousua ja hermostumista, joka väreilee aina sormenpäihin saakka kiihoittaen epätoivoisella tavalla lemmenvoimiamme ja kaikkia ruumiillisia aistimiskykyjämme, pelkästään kädenkosketuksesta aina siihen sanomattomaan viettiin saakka, joka saa meidät tekemään niin paljon tyhmyyksiä.

Pyydän, ymmärrä minut oikein. En tiedä, voiko se, mitä me nimitämme sydämien ja sielujen rakkaudeksi, voiko tunteitten idealismi, siis platonismi viihdyä tämän tarvaan alla. Tekisi mieleni epäillä sitä. Mutta toinen rakkaus, aistien rakkaus, jossa on hyviä ja sangen hyviä puolia, on todella pelottavaa tässä ilmanalassa. Kuumuus, -tuo jatkuvasti polt-

tava ilma, joka tekee kuumeiseksi, ja nuo tukahduttavat etelätuulen puuskat, nuo tuliset leyhkät, jotka saapuvat lähellä sijaitsevasta suuresta erämaasta, ja tuo painostava sirokko, joka hävittää ja kuivaa pahemmin kuin liekki, tuo kokonaisen maanosan lakkaamaton palo, missä valtava ja nävittävä aurinko kärventää kivetkin, kaikki tämä sytyttää veren tuleen, saa lihan hulluksi ja tekee ihmisestä eläimen.

Alan kertoa sinulle tarinaani. En sano mitään ensimmäisestä, Algerissa viettämästäni ajasta. Käytyäni Bónesa, Constantinessa, Biskrassa ja Setifiessä tulini tänne Chabetin solan kautta, verrattoman kaunistä tietä kabyyliens metsien halki pitkän meren rantaa, noin kahdensadan metrin korkeudessa, seurailen korkeaa vuoriston rinnettä aina tänne Bougien ihanaan lahteen. Tämä lahti on yhtä kaunis kuin Napolin, Ajaccion ja Douarnenezin lahdet, jotka ovat kauneimmat tuntemistani. Jätän tietenkin tällöin lukuunottamatta Korsikan itärannalla sijaitsevan, uskomattoman kauniin Porton lahden, jota punainen graniitti piirittää haaveellisena kuin verta tiheä kivijättiläinen.

Jo hyvin kaukaa ennenkuin käännyimme suuren lahdelmaan, missä vesi lepää peilityynenä, näkee Bougien. Se on rakennettu korkealle metsäisen vuoren jyrkälle rinteelle. Sen on valkoisena tähtenä vihreässä rinteessä kuin mereen syöksyvän vuoripuron vaahto.

Saavuttuani tänne pieneen ihastuttavaan kaupunkiin, tunsin, että jäisin tänne pitkäksi aikaa. Joka suunnalla kohtaa katse kokonaisen piirin kaarevia, pykäläisiä, teräviä ja omiuisia huippuja. Niiden kehä on niin suljettu, että tuskin huomaa ulapalta sitä ja koko poukama näyttää sisäjärveltä. Sininen, huukan maidonvärisen vesi, on ihastuttavan läpi kuultavaa ja sen yläpuolella kaartuu kaunis, sininen taivas, jonka sini on niin tumma kuin se olisi maalattu kahteen kertaan. Vesi ja taivas näyttävät kuvastavan toisiaan.

Bougie on täynnä raunioita. Jo satamaan saapuessa näkee

suurenmoiset rauniot, joita voisi luulla jonkin oopperan jäännöksiksi. Se on vanha saraseimien satama, nyt muratin valloittama. Kaupungin ympärillä leviävissä vuorimetsissä tapaa raunioita kaikkialla, vanhojen roomalaisten muurien palasia, saraseimien muistomerkkien kappaleita ja arabialaisten rakennusten jäännöksiä.

Olin vuokrannut kaupungin yläosasta itselleni pienen maurilaiset talon. Tiedäthän, minkälaisia ovat nämä niin usein kuvailut asumukset. Ulkoseinissä ei ole ikkunoita, mutta sisäpuolella oleva piha tarjoaa niille valoa ala- ja yläkerrokseen. Niiden yläkerroksessa on suuri vilpoinen sali, jossa ollaan päivisin, ja ylimpänä kattotasanne, missä vieteään yöt.

Aloin heti noudattaa näitä kuumien maitten tapoja, se tahtoo sanoa, lepäillä aina aamiaiserieitten jälkeen. Silloin on Afrikan tukehduttavin vuorokauden aika. On miltei mahdollon hengittää. Se on aikaa, jolloin tasangot ja häikäisevässä auringon valossa kylpevät tiet ovat autioita. Silloin kaikki nukkuvat tai ainakin yrittävät nukkua, yllään niin vähän vaatteita kuin mahdollista.

Sijoitin suuren pehmeän sohvan hoikkien arabialaisten pylväitten koristamaan saliin, jonka lattiaa peitti Djebel-Amourista tuotu matto. Paneuduin siihen pitkäkseni melkein Aatamin puvussa. Mutta se ei ollut minulle ollenkaan levoiksi, sillä pakollinen pidättyväisyteni kidutti minua.

Ystäväni, tässä maailmassa on kaksi tuskaa, joita en toivoisi sinun saavan kokea: veden puute ja naisten puute. Kumpi niistä on kauheampi? En tiedä. Erämaassa voisi tehdä mikä ilkiyön tahansa vain saadakseen lasillisen kirkasta ja viileää vettä. Ja mitäpä ei tekisi eräissä rannikkokaupungeissa, jos onnistuisi löytämään kauniin, raikkaan ja terveen tytön? Eihän tytöistä puutetta ole Afrikassa, päinvastoin niitä on liiankin paljon, mutta jatkaakseni vertaustani sanon, että

ne kaikki ovat niin epäterveitä ja mädänneitä kuin Saharan kaivojen liejuinen vesi.

Eräänä päivänä ollessani tavallista hermostuneempi, yritin sulkea silmäni, mutta se oli turhaa. Jalkani värisivät kuin puutuneen ja levoton tuska sai minut kierimään matollani, en voinut sietää sitä enää, vaan lähdin ulos. Oli heinäkuun helteinen ja polttava iltapäivä. Kivetyt kadut olivat niin kuumat, että niillä olisi voinut paistaa leipää. Paitani oli hiestä märkä ja tarttu kiinni ihooni ja ympäriinsä taivaan rannalla liehui kevyt valkoinen usva, tulinen sirokkotuulen huuru, joka on kuin käsinkosketeltavaa kuumuutta.

Menin merenrantaan, kuljin ohii sataman ja aloin astella rannikkoa poukaman vierellä, missä uimapaikat ovat. Nuoren metsän peittämä äkkijyrkkä vuori ja korkeat, huumaa-vasti tuoksuvat kasvit piirittävät tätä poukamaa, missä pitkin rantaa on vedessä suuria ruskeita kallioita.

En nähnyt ketään, en kuullut mitään liikettä, ei eläimen huutoa, eikä linnunlentoa, ei hiiskahdustakaan, ei edes laineenloiskintaa. Meri näytti kuin hyytyneen liikkumattomaksi armottomasti paahuvan auringon alla. Mutta minusta tuntui kuin olisin kuullut polttavassa ilmassa jonkinlaista tuulen huminaa.

Huomasin yht'äkkiä erään tyyneessä vedessä olevan kallion takaa hiljaista veden liikettä. Tarkastettuani paremmin näin siellä seisovan rintojaan myöten vedessä kookkaan, nuoren naisen, joka luuli olevansa yksin tänä helteisenä hetkenä. Hän katseli ulos merelle ja hypähteli hiljaa huomaamatta minua.

Se oli merkillinen näky: tuo kaunis nainen läpikuultavassa vedessä kuin lasin sisässä, silmiä huikaisevassa valossa. Hän oli ihmeellisen kaunis, tuo nainen, kookas, ja muodoiltaan kuin kuvapatsas.

Sitten hän kääntyi, kiljaisi ja piiloutui kallioitten taa puolittain juosten ja puolittain uuden.

Koska hänen täytyi tulla pois sieltä, niin istuuduun rannalle odottamaan. Hetken kuluttua tuli varovasti näkyviin hänen päänsä ja hänen mustat huuksensa oli koottu jotenkin yhteen. Hänellä oli suuri suu, täyteläiset huulet, suuret julkeat silmät, ja hänen hipiänsä, jonka oli ruskettanut tämä ilmanala, oli kuin vanhaa norsunluuta. Hän oli luja ja hieno, sitä kaunista valkoista rotua, jota on värjännyt neekerien aurinko.

Hän huusi minulle:

— Menkää tiehenne!

Hänen täyteläisessä äänessään, joka oli voimakas niinkuin hänen koko olemuksensa, oli eräänlainen kurkkuäänen sointu. En hievahtanutkaan.

Hän lisäsi:

— Ette tee hyvän, herra, kun jäätte siihen.

Hänen lausumansa r-äänteet rämisivät kuin rattaat. En hievahtanut sittenkään. Pää katosi näkyvistä.

Niin kului kymmenen minuuttia. Sitten tulivat jälleen hitaasti ja varovasti näkyviin ensin huukset, sitten otsa ja silmät, niinkuin lasten ollessa piilosilla ja tähystellessään sitä, joka heitä etsii.

Tällä kertaa hän näytti vihaiselta ja huusi:

— Minä voin sairastua teidän tähtenne. En lähde täältä ennenkuin menette pois. Nousin ja lähdin menemään, mutta usein käännyn katsomaan taakseni. Arvellessaan minun olevan riittävän kaukana hän nousi vedestä kumarassa, selkä minuun päin, ja katosi erääseen kallion syvennykseen, jonka eteen oli ripustettu hame.

Minä menin sinne jälleen seuraavana päivänä. Hän oli nytkin uimassa, mutta nyt hänellä oli yllään täydellinen uimapuku. Hän alkoi nauraa näytellen minulle hohtavia hampaitaan.

Viikon kuluttua olimme hyvät ystävät. Kun oli kulunut vielä viikko, olimme tulleet sitäkin paremmiksi ystäviksi.

Hänen nimensä oli Marroca, varmasti liikanimi, ja hän

lausui sen kuin siinä olisi ollut viisitoista r-äännettä. Hän oli espanjalaisen siirtolaisen tytär ja oli mennyt naimisiin erään Pontabéze-nimisen ranskalaisen kanssa. Hänen miehensä oli valtion virkamies. Koskaan en saanut tarkoin tietää, millaista virkaa hän hoiti. Totesin vain, että hänellä oli paljon työtä, enkä muusta välittänyt.

Sitten Marroca siirsi umatuntiansa ja tuli joka päivä aamuaterian jälkeen viettämään lepohetkeä minun luokseni. Mutta millaista lepohetkeä! Ei sitä oikeastaan voi leppäämiseksi sanoa!

Hän oli todella ihastuttava nainen, huukan eläimellinen tyyppi, mutta manio. Hänen silmänsä näyttivät aina hehkuvan intohimoa ja hänen puoliavoimessa suussaan, terävissä hampaissaan ja hymyssäänkin oli jotakin julman aistillista, ja hänen omituiset rintansa, isot ja suorat, supot kuin lihapäärynät, joustavat, kuin niissä olisi ollut teräsvieteri, loivat hänen ruumiiseensa eräänlaista eläimellistä leimaa ja tekivät hänestä jonkinlaisen alemman ja oivallisen olennon, joka oli kuin syntymästään määrätty lemmenseikkailuihin ja herrätti mieleen muiston niistä rivoista, antiikkisista jumalolenoista, jotka harjoittivat lempensä vapaata leikkiä nurmilla ja metsikoissa.

Ei varmaankaan ole toisella naisella ollut verissään kyltymättömämpää himoa. Hänen vimmainen kiihkonsa ja rajua syleilynsä, narskuvat hampaat, kouristukset ja pureminen johtivat melkein heti herpaantumiseen, joka oli sikeä kuin kuolo. Mutta sitten hän äkkiä taas heräsi sylissäni, jälleen valmiina uuteen syleilyyn, povi suudeimien paisuttamana.

Hänen ajatuksensa olivat muuten yhtä yksinkertaiset kuin että kaksi kertaa kaksi on neljä, ja ajatuksen sijassa oli useimiten heleä nauru.

Hän oli vaistomaisesti ylpeä kauneudestaan eikä sen vuoksi suvainnut kevyintäkään harsoa. Hän liikkui juoksenteli ja kirmaili talossani osoittaen itsetiedotonta ja uskaliasta hä-

peämättömyyttä Saatuaan kyllikseen lempeä, väsyttyään huutoihin ja liikkeeseen, hän nukkui minun viereeni sohvalle vaipuen sikeään ja rauhalliseen uneen Rasittava helle sai hänen ruskealle iholleen kihoamaan pieniä hikipisaroita Hänen siinä maatessaan kädet pään alla, uhosi hänestä, kaikista hänen salaisista poimuistaan, se villi tuoksu, joka miehiä miellyttää

Toisinaan hän palasi illalla miehen ollessa virantoimituksessa, en tiedä missä Silloin me paneuduimme pitkäksemme permannolle, yllämme vain vähän jotakin hienoa ja häilyvää itämaista kudelmaa Kun kuumia maita valaiseva suuri kuu nousi taivaalle luoden säteitään yli kaupungin ja vuorten ympäröimän lähden, näimme kaikilla muilla kattopengermillä lepäämässä äänettämiä haamuja, jotka toisinaan nousivat, vaihtoivat paikkaa ja paneutuivat jälleen pitkäkseen tyynen taivaan kannen alle läikkyvässä riuduttavassa lämmössä

Vaikka Afrikan illat ovat yleensä kirkkaita, Marroca tahtoi välttämättä olla alastomana kuutamossa, hän ei välittänyt mitään niistä, jotka saattoivat meidät huomata Ja toisinaan hän pelostani ja pyynnöistäni huolimatta sinkosi yöhön pitkiä värähteleviä huutoja, joihin koirien ulvonta kaukaa vastasi

Kun lepäsin eräänä iltana unen horroksissa suuren tähti-taivaan kannen alla, hän polvistui matollani, toi aivan lähelle suutani suuren täyteläiset huulensa ja sanoi:

— Sinun pitää tulla nukkumaan minun luokseni

Minä en ymmärtänyt:

— Mitä tarkoitat; sinun luoksesi?

— Niin kun mieheni on mennyt pois, tulet nukkumaan hänen paikalleen

Minä en voinut olla nauramatta:

— Miksi niin, sinähän tulet tänne?

Hän sanoi, puhuen suuhuni, hengittäen kuumaa hengitystään kurkkuuni, kostuttaen huulillaan viiksiäni:

— Minulle jäisi siitä rakas muisto.

Hänen r-änsä räiskyi taas kuin vuoripuro kallioihin murtuessaan. Minä en ollenkaan ymmärtänyt hänen ajatustaan.

Hän hyväili käsillään kaulaani:

— Kun sinä et ole enää täällä, ajattelen sitä. Ja kun mieheni minua syleilee, niin minusta tuntuu kuin se olisit sinä.

Sanoin hänelle hiljaa, heltyneenä ja ilahtuneena:

— Sinähän olet mietön. Minä jään mieluummin tänne.

Minua ei tosiaankaan miellytä kohtaukset aviopuolisoiden kodeissa; ne ovat hiirenloukkoja, joihin hölmöt aina joutuvat. Mutta hän pyysi ja rukoili minua, itkikin ja lisäsi:

— Saat nähdä, kunka sinua rakastan.

Tuo "r r r r a k a s t a n" kaikui kuin hyökkäykseen kutsuva rumpu.

Hänen halunsa tuntui minusta niin omituiselta, etten kyennyt sitä selvittämään, mutta asiaa harkittuani, luulin osuvani oikeaan, kun ajattelin hänen sydämeästään vihaavan miestään ja tahtovan salaa kostaa vihatulle, vieläpä hänen omassa asunnossaan, hänen sängyssään ja sijallaan.

Minä kysyin häneltä:

— Onko miehesi kovin paha sinulle?

Hän näytti loukkaantuneelta:

— Ei suinkaan, hän on hyvä.

— Mutta etkö häntä rakasta?

Hän katsoi minua vakavasti suurilla, hämmästyneillä silmillään:

— R-r-r-rakastan kyllä, r-r-r-rakastan paljonkin, oikein paljon, mutta en niinkuin sinua, r-r-r-rakkaani. Minä en ymmärtänyt enää mitään ja yrittäessäni asiaa arvata, hän suuteli minua kaikkein voittoisimmalla tavallaan ja sanoi hiljaa:

— Sinä tulet, tulethan?

Estelin häntä yhä. Silloin hän pukeutui ja meni menojaan. En nähnyt häntä viikkoon. Sitten hän tuli, pysähtyi hiljaisena huoneeni kynnykselle ja kysyi:

Tuletko tänä iltana luokseni nukkumaan? Ellet tule, lähdän heti pois.

Viikko, ystävänä, on pitkä aika, ja Afrikassa se vastaa ainakin kuukautta. Huudahdin: "Tulen" ja avasin sylini. Hän syöksyi povelleni. Hän odotti minua yön tulla eraäänä läheisenä kakuilla ja opasti minua.

He asuivat lähellä satamaa pienessä matalassa talossa. Kuljumme ensin keittiön läpi, missä pariskunta tavallisesti aterioi, ja tulimme valkoiseksi kalkittuun siistiin huoneeseen, missä oli seinillä sukulaisten valokuvia ja lasikupujen alla paperikukkia. Marroca näytti olevan suunniltaan ilosta, hän hypähteli ja sanoi kerran toisensa jälkeen:

— Tunnustan kyllä, että olin huukan hämilläni. Kun epäroin tässä vieraassa asunnossa riisua eräitä vaatekappaleita, joita vailla mies on yhtä avuton kuin naurettavakin, hän tempasi ne pois väkisin ja vei viereiseen huoneeseen niinkuin kaikki muutkin vaatteet.

Vihdoin minä tyyunnyin ja osoitin sen hänelle täydellä voimallani niin hyvin, ettemme kahden tunnin aikana ajatelleetkaan nukkumista. Sitten yht'äkkiä sapsähdin. Ovelta kuului ankaraa kolkutusta ja voimakas miehen ääni huusi:

— Minä täällä olen, Marroca!

Marroca hypähti ylös:

— Se on mieheni! Joudu, piiloudu sängyn alle.

Etsin hämmentyneenä housujani, mutta hän työnsi minua huohottaen:

— Joudu jo, joudu!

Paneuduun vatsalleni permannolle ja ryömün mitään virkamatta sen sängyn alle, missä oli ollut niin hyvä olla

Marroca meni keittiöön. Kuulin miten hän avasi jonkin kaapin, sulki sen taas ja palasi huoneeseen tuoden jonkin esineen, jota en nähnyt, muuta jonka hän vikkelästi sijoitti jonnekin. Kun mies oli menettänyt kärsivällisyytensä, hän vastasi kuuluvalla ja rauhallisella äänellä:

— En löydä tulitikkuja.

Sitten hän äkkiä lisäsi:

— Tässä, tässähän ne ovat, avaan heti.

Hän avasi oven. Mies tuli sisään. Näin vain hänen suunnattoman suuret jalkansa. Jos muu ruumis oli suhteellisesti samankokoinen, niin oli hän varmasti jättiläinen.

Kuulin suudeltavan, taputettavan paljasta ihoa, naurettavan. Sitten mies sanoi Marseillen murteella:

— Unohdin kukkaroni, täytyi näes tulla sitä hakemaan. Luulin muuten, että sinä nukuit oikein sikeästi, hyvin sikeästi.

Hän meni lipaston luo ja etsi kauan aikaa mitä kaipasi. Marroca oli paneutunut pitkäkseen vuoteeseen kuin väsymyksen vallassa, mies tuli hänen luokseen ja luultavasti yritti hyväillä häntä, koska Marroca kiivaasti puhuen syöksi suustaan vihaisia r-äänteitä kuin konekiväärin kidasta.

Miehen jalat olivat niin lähellä minua, että minut valtasi järjetön, selittämätön, hurja halu koskettaa niitä aivan hiltajaa. Sain kuitenkin itseni hillityksi.

Kun yritykset epäonnistuivat, suuttui mies ja sanoi:

— Oletpa sinä tänään ilkeä.

Hän tyytyi kuitenkin siihen:

— Hyvästi, kultaseni.

Jälleen kajahti suutelo, sitten nuo isot jalat kääntyivät, niin että näin niitten kantapäät, siirtyvän viereiseen huoneeseen, ja kohta kuului katuovi paukahtavan kiinni.

Olin pelastunut! Kömmän hitaasti piilostani, nöyränä ja vi-

heliäisenä Marroca, joka oli yhä vielä alaston, tanssi kuin hullaantunut ympärilläni, nauroi täyttä kurkkua ja taputti käsiään Vaivuun raskaasti tuolille, mutta samassa ryntäsin ylös Allani oli jokin kylmä esine, ja sen kosketus säpsähdytti minua, sillä minulla ei ollut ylläni enempää kuin rikoskumppanillanikaan Käännyin katsomaan

Olin istunut tuolilla olevan pienen kirveen päälle, joka oli hiottu teräväksi kuin veitsi

Miten se oli siihen tullut? Sitä en ollut huomannut saapuessani

Marroca huomasi minun säpsähtävän ja oli tukahtua iloonsa, huuteli hullaantuneena, yski ja piteli molemmin käsin kupeitaan

Minusta oli tuo ilo hyvin sopimatonta, asiatonta Olimme typerästi saattaneet henkemme vaaraan; kylmät väreet karmivat vieläkin selkäpiitäni ja tuo kylmä nauru kiusasi minua Kysyin häneltä:

— Entäs jos miehesi olisi nähnyt minut?

Hän vastasi:

— Ei mitään vaaraa

— Mitä, eikö mitään vaaraa? Se on jo liikaa! Eihän hänen olisi tarvinnut muuta kuin kumartua huomatakseen minut

Hän ei nauranut enää, hymyili vain ja katseli minua kiinteästi suurilla silmillään, joissa oli itu uusia haluja:

— Hän ei olisi kumartunut

Väitin vastaan:

— Sepä merkillistä! Jos häneltä olisi sattunut hattu putoamaan, niin olisi hänen pitänyt nostaa se lattialta ja silloin niin, minä kaiketi olin, niinkuin olla pitää, tässä asussani

Marroca laski olkapäilleni pyöreät ja voimakkaat käsivartensa, hiljensi ääntään, melkein kuin olisi kuiskannut minulle: "Minä rakastan sinua" ja lausui hiljaa:

— Silloin hän ei olisi siitä enää noussut

Minä en ymmärtänyt:

— Kuinka niin? Hän iski minulle viekkaasti silmää, ojensi kätensä kohti tuolia, missä olin istunut, ja hänen ojennettu sormensa, ryppy hänen suupielessään ja hänen puoliavoimet huulensa, hänen terävät, valkoiset ja julmat hampaansa, kaikki tuo osoitti minulle pientä kiiltäväterästä kirvestä

Hän teki liikkeen ottaakseen sen; painoi minut sitten vasemmalla käsivarrellaan kylkeään vasten ja näytti oikealla kädellään, kuinka polvistuneelta mieheltä lyödään kirveellä kaula poikki!

Sellainen käsitys, ystäväni, täällä on aviollisista velvollisuuksista, rakkaudesta ja vieraanvaraisuudesta!

Novellin



mestari

Guy de Maupassant

LEIKKIVÄ LEMPI JA KUOLEMAN VARJO

Guy de Maupassant syntyi v. 1850 Normandiassa, polveutuen vanhasta lotringenilaisesta aatelissuvusta. Jo varhain heräsivät hänen kirjalliset harrastuksensa, joita aluksi realismin mestari Flaubert ohjasi. Nopeasti hän saavutti maailmanmaineensa yhtenä ranskalaisen kirjallisuuden suurimpina novellinkertojina, ranskalaisen »conten» puhdasverisimpänä edustajana.

Kylmästi ja harkitusti on hän kirjoittanut kuvauksensa, puristanut niissä kaikki selviksi, kirkaiksi käsitteiksi. Hän on näyttänyt elämässä alastoman arkipäiväisyyden, paljastanut ihmisessä usein alhaisen viettiolennon, sivistymättömän raakalaisen, eläimen.

Hän kuvailee tunteettoman, avomielen julmasti tai toisinaan karkean koomillisesti elämän armottomuutta. Hänen rakkauskertomuksensa ovat peittelemättömän aistillisia. Hänen kertomuksissaan on väriä, ja satiirista koomillisuutta.

»Sama merkittävä iskuvarmuus tulee aina näkyviin, olipa kysymyksessä luonnonelämän eriloisten vivahtelujen sanoiksi pukeminen tai ihmismielen liikuntojen kuvaileminen. Viimeksimainitulla alalla, joka naturalistisen filosofian mukaisesti erittäin kiinteästi liitetään edelliseen, Maupassant liikkuu rohkeasti ja varmasti kuin unissakävijä, tehden selkoa salatuimmistakin niin vaivattoman luontevasti kuin olisi hänellä ollut jokin erikoinen psykologisen selvänäkösyyden lahja.»

(J. Hella)



näköispainos ntamo 2012



www.ntamo.net